А. За Запятаія та (,).

§ 179. Главни тѣ части на предложеніе то (подлежаще то, связка та и сказуемо то) не ся дѣлятъ съ запятаія; като: Богъ ёсть всемогущъ. Пуща лѣтаетъ. — Злато то е тежко. Дърво то сѫхни. Тѣй и допълненія та и опредѣленія та на главни тѣ части не ся одѣлятъ отъ тѣхъ; като: Всемогущій Богъ сотвори небо и земно. — Дивы тѣ хоря увѣрдѣ добрѣ знаіятъ цѣня тя на пагубно то злато.

§ 180. Съ запятая ся раздѣлятъ:

1) Части тѣ на сложно то подлежаще и сказуемо то, кога не ся свѣрзани съ съюза и; като: зрѣніе, слишаніе, обонянiе, вкусъ и осязаніе, суть чювства человѣка. — Пролѣтъ та, лѣто то, есень та и зиме тя ся времена на годинѣ тя. — Богъ ёсть безначаленъ, безсмертенъ, всемогущъ и всеисполняющъ. Богъ мобитъ, милуетъ и защищаетъ праведника. — Моя пріятель е добръ, кротъкъ, смиренъ и разуменъ. Твоя братъ мя слича, почита и ми ся покорява.

2) Опредѣленія та и допълненія та на главни тѣ части, кога ся двѣ три и повечъ, и не ся вѣрнятъ съ съюза и; като: добрій